

HET LOT

Het Lot

Rony Roeland & Dirk Thyssen

Misdaadroman

Beefcake Publishing

Hoofdstuk 1

Geluk is abstract. Sommigen blijven drijven en anderen verdrinken. Dat is nu eenmaal het leven. Geluk is ook niet oneindig en manipuleerbaar. Het keert je de rug toe zodra je het verwaarloost. De geluksfactor kan je herleiden tot toeval: iets dat je plots overvalt en je al even pardoes in de steek laat als je ermee speelt. Als je met geluk onderhandelt, tart je het *lot*!

Johny Tuinman staat zwetend aan de voordeur van het grauwe, vier verdiepingen tellende appartementsgebouw in het obscure Antwerpse Schipperskwartier. Hij betreft de groezelige mansarde. Het kost hem heel wat moeite om de drie trappen naar beneden te overwinnen. Hij hapt hijgend naar adem en steunt met zijn rechterarm op de verweerde trapleuning. Met klamme handen houdt hij bevend de brief vast die de deurwaarder hem zonet bezorgde. Hij durft hem nauwelijks te openen omdat hij weet wat erin staat. Het is een uithuiszettingsbevel omdat hij al drie maanden bij zijn huisbaas in het rood staat. De woekeraar en bekende huisjesmelker is onverbiddelijk en wil dat hij binnen de drie weken het pand verlaat, tenzij hij de drieduizend euro achterstallige huur, vermeerderd met de kosten en intresten, vereffent.

Johny was niet altijd onbemiddeld. Ooit schepte hij geld met hopen. Zijn huidige miserabele, onfortuinlijke situatie wijt hij aan het *lot*, zijn *lot*. Het komt hoegenaamd niet bij hem op dat toeval noch geluk noch noodlot bestaan. Het is makkelijker om de anderen je fouten uit het verleden aan te wrijven. Hij maakte inderdaad onvergeeflijke fouten, maar die schreef hij toe aan zijn goedgelovigheid en zijn onvoorwaardelijk vertrouwen in de

rechtschapenheid van iedereen met wie hij vroeger commerciële en amoureuze betrekkingen onderhield.

Johnny's carrière was er ooit een om *U* tegen te zeggen, een waarop velen jaloers waren. Waar liep het dan fout? Wel, niet enkel zijn blinde confidentie, maar ook afgunst maakte deel uit van het noodlot dat hem al decennialang achtervolgt. De jaren zeventig en tachtig stonden in het teken van de immer voortschrijdende vooruitgang. Niemand maakte zich zorgen om de toekomst, want die zag er voor iedereen rooskleurig uit. Oorlogen speelden zich af op andere continenten en wie over klimaatverandering sprak, was gek. Europa was nog een lappendeken van onafhankelijke landen met elk hun eigen munt en hun aparte nationale gevoelens. Het enige wat hen bond, was het jaarlijks terugkerende songfestival dat toen nog geen circusattractie was, waaraan miljoenen kijkers zich vergaapten. Computers, internet, sociale media en artificiële intelligentie bestonden nog niet en wie het waagde erover te praten, had men zwakzinnig verklaard. West en oost waren windrichtingen of synoniemen voor goed en slecht en links en rechts waren nog geen politieke strekkingen die groepen opdeelden in vooruitstrevend en behoudend. Alles ging zijn gangetje en ontspanning vond men voor het tv-schermbord. Sommigen herinneren zich wellicht de tv-shows, die de Nederlandse zenders in de jaren zeventig en tachtig uitzonden. Het waren glammoureuze spektakelstukken met tot de verbeelding sprekende prijzenpotten: tuinsets, tv-toestellen, koelkasten enzovoort... vlogen zomaar de deur uit en de mensen zaten in familieverband aan hun scherm gekluisterd. De ultieme prijs was een blinkende auto die door een geblondeerde, op hoge hakken balancerende hostess, werd binnengereden. De presentator zoende ongegeneerd de vrouwelijke kandidates, plaatste een dansje, zong een populair liedje en een glaasje champagne was nooit ver weg. Namen als Berend Boudewijn, Jos Brink, Ron Brandsteder en

Willem Ruis behoren tot het collectieve geheugen van vele Nederlanders en Vlamingen. Het waren de jaren van overvloed en vooruitgang. Men hoefde op zaterdagavond enkel de tv aan te zetten en men werd verrast op een spetterende, miraculeuze show. Ik noemde al enkele ronkende namen, maar de grootste entertainer was ongetwijfeld Johny Tuinman.

Johny was een kijkcijferkanon, het icoon van de beeldbuis. Hij was jong, had een doordringende blik en met zijn jongensachtige uitbundigheid zong en danste hij zich in de gunst van alle Nederlandse tv-zenders. Zowel KRO, TROS, VARA en AVRO trokken aan zijn mouw. Oudere vrouwen gingen zich anders kleden en jonge meisjes vielen in zwijm tijdens zijn optredens. Ze stonden extatisch te krijsen en huilden wanneer, na uren wachten, Johny de studio verliet en in de klaarstaande limousine stapte. Er hing een nooit geziene massahysterie over de Lage Landen.

Johny groeide op in een Rotterdams arbeidersgezin. Zijn vader was havenarbeider en zijn moeder zorgde voor het kroostrijke gezin van vier dochters en drie zonen, waarvan hij de jongste was. Hij was een over het paard getild baasje dat op school meer zijn broek versleet dan wijsheid verzamelde. Kortom, hij was een moeilijk, onhandelbaar kind, dat men nu zou diagnosticeren als hyperkinetisch of lijdend aan ADHD. Maar die termen stonden toen nog niet in Van Dales woordenboek. Op school zat hij op de laatste bank, ongeïnteresseerd met zijn pen te zwaaien of prikte er vriendjes mee in de billen en de rug. Hij miste zowat alles wat kon bijdragen tot zijn algemene vorming en opvoeding. Maar eens de schoolpoort achter hem dichtsloeg, werd hij een voorloper, een rebel, een buitenbeentje... Als men hem vroeg wat hij later wou worden, moest hij niet lang nadenken. Zijn ant-

woord was krachtig: variétéartiest. Met vallen, doch vooral met opstaan, baande hij zich een weg naar de top van het Rotterdamse variété- en theatercircuit. Hij liep niet over van talent, maar zijn charme, durf en vooral zijn sexy looks maakten alles goed. Hij had het aura van een moderne adonis, was rijzig van gestalte en onder zijn blonde, halflange krulhaar blonken twee azuurblauwe ogen. Al vlug werd hij overrompeld door impresario's, managementbureaus en andere aasgieren. Een voor een wimpelde hij ze af, tot op een dag Barend Klok bij hem aanbelde. Barend beheerde de belangen van bijna alle Nederlandse en Vlaamse grootheden. Popsterren, rockbands, gezichten van het witte doek en tv-coniferen stonden bij hem onder contract. Johnny's toekomst was verzekerd. Hij moest enkel doen waar hij goed in was: entertainen en charmeren. Met zijn Johnny Tuinmanshow, vol dans, zang, pin-up-modellen en een nooit gezien prijzenpakket, brak hij alle records. The sky was the limit!

Hoe kwam het fenomeen Tuinman dan terecht in het groezelige appartement in de schimmige buurt van het Antwerpse Schip-perskwartier? Daar zijn verscheidene redenen voor. De eerste en belangrijkste oorzaak was angst! Maar hoe rijm je dat aan elkaar? Johnny was een onwankelbare, sterke persoonlijkheid. Het begrip *angst* kende hij nauwelijks. Dat vraagt dus om een woordje uitleg. Niet Johnny had schrik. Het waren de politici die bang waren en zijn neergang bespoedigden. Hij werd te populair en hij overschaduwde hen! De kranten *De Telegraaf* in Nederland en *De Standaard* in België organiseerden een populariteitspoll over de bekendheid van de respectieve ministers in beide landen. Om een zo groot mogelijk publiek te bereiken, koppelden ze er een prijs aan: een vliegreis naar de Spaanse Costa Brava. De vragen waren vrij simpel: 'Ken je de premier en de buitenlandminister van je land?' Een volgende vraag was: 'Wie is Johnny Tuinman?' De

uitslag van de peiling was verontrustend en controversieel. Slechts 72 % van de bevolking kende zijn premier en amper 61 % kende de naam van de minister van buitenlandse zaken. Tuinman daarentegen scoorde 97 %! Het werd tijd om in te grijpen. Johny moest van de buis. Maar hoe doe je dat? Het antwoord is nog simpeler dan de drie gestelde vragen. Je veroorzaakt een *catastrofe*! Het lijkt vergezocht, maar als de bevolking mondiger wordt, confronteert men haar met rampen en onheil. De geschiedenis is hiervan het ultieme bewijs. Mozes bedacht een sprinkhanenplaag en de Romeinen vermeden een volksopstand door gladiatorengevechten. *Brood en spelen* en Tuinman bestonden al in de oudheid! Recentere aanwijzingen zijn de coronacrisis, de uitbreiding naar het westen van de oorlog in Oekraïne en het conflict in de Gazastrook. Politici maken de mensen bang. Ze beperken hun bewegingsmogelijkheden en maken hun toekomst onzeker. In 1973 had men ook zo'n fenomeen, de oliecrisis. De Arabische landen creëerden een fictief energietekort en dat veroorzaakte deflatie in de vrije wereld. Om dit hypothetisch verlies op te vangen, organiseerde men autoloze zondagen in Nederland en België. Angst regeerde de aardbol. De toekomst van de mensen kwam in het gedrang. Er was geen plaats meer voor variété en amusement en de interesse in groots opgezette shows verdween. Ze werden afgevoerd wegens *te duur*. Politici verschenen dagelijks met uitgestreken en bedrukte gezichten op het scherm. Men laste extra journaals in en men beloofde een oplossing. Ministers reisden de wereld rond, sloten tegen betaling exuberante contracten met malafide regimes en werden onthaald als de redders van de democratie en het westers denken. De Johny Tuinmanshow had afgedaan en werd vervangen door praatprogramma's, waarin politici, professoren, academici, advocaten en deskundigen kritiekloos hun wil en gedachtengoed opdrongen. Men prentte de kijker in dat hij

meer waard was dan de bekrompenheid van een variétés-show en Johnny stond werkloos op straat. Barend Klok deed nog een vruchteloze poging om hem te introduceren bij andere zenders, maar ze weigerden hem wegens te kortzichtig en te kleinburgerlijk.

De tweede en niet onbelangrijke aanleiding van de teloorgang van Johnny's carrière was zijn verslaving aan drank, drugs en vrouwen... Bekende persoonlijkheden zijn er vaak gevoelig aan. Kijk maar naar Brad Pitt en Naomi Campbell... Beroemd zijn, leidt tot euforie en men onderhoudt dat met opwekkende middelen. Bij iedere tegenslag greep hij naar de fles of de cocaïne. Ze vergrootten zijn zelfvertrouwen, maar snel ondervond hij daarvan de weerslag. Er overviel hem een gevoel van eenzaamheid. Hoewel hij altijd omringd was door de mooiste vrouwen van Nederland en Vlaanderen, lag hij uiteindelijk alleen in bed, had hij niemand om tegen te praten en dat maakte hem neerslachtig. De kentering kwam er toen men hem uitnodigde om de verkiezing van Miss Brabant aaneen te praten. De winnares heette Milou Van Veen. Hij was meteen verliefd. Ze was als magisch realisme. Zijn huwelijk in het Rotterdamse stadhuis bracht meer volk op de been dan Koningsdag. Het leek een droom, maar dromen kunnen koud zijn en leiden vaak tot een lege bankrekening en veel spijt. Hun huwelijk liep spaak en Milous magisch realisme veranderde vrij vlug in een manische depressie. Ze was jaloers, onhandelbaar en sprong lichtzinnig met geld om. Johnny Tuinman was snel weer vrijgezel, maar niet voor lang. Om zijn teleurstelling en zijn verdriet te verwerken, raadde de dokter hem een verre reis aan. 'Ga naar een zonnig land,' zei hij, 'ergens waar men je niet kent.' En Johnny volgde zijn raad. In Miami Beach ontmoette hij Marcia, een exotische schoonheid. Ze bracht hem in hogere sferen en hij vroeg haar

mee naar Nederland. Naïef als hij in de liefde was, stapte hij voor de tweede maal in het huwelijksbootje. Aanvankelijk liep alles op wieltjes, doch na enkele maanden van zorgeloos geluk, was de liefde over. Ze miste het zonnige, uitbundige Florida en kwijnde weg onder de grijze, Nederlandse wolken. Gedreven door heimwee besloot ze uiteindelijk zelf naar Amerika terug te keren. Johnny stopte zijn problemen in een doos en begroef ze, in het besef dat liefde iets is als een zwembad, waarin het water uitdijt en in rimpels verdwijnt. Hij fladderde van vrouw naar vrouw en tot overmaat van ramp bezwangerde hij een van zijn liefjes. Hij betwistte het vaderschap via de rechtbank en haalde zijn gelijk!

Johnny hechtte meer belang aan roem en glorie dan aan het materiële en zo komen we bij zijn derde probleem terecht: geld! Zijn show verdween van het scherm en zijn bankrekening slonk evenredig met zijn populariteit. Door zijn lakse houding ging zijn financieel raadgever met een groot deel van zijn fortuin aan de haal en tot overmaat van ramp kreeg hij nog de Nederlandse fiscus op zijn dak. Het regende aanmaningen en ingebrekestellingen. Johnny's imperium zakte als een pudding in elkaar. Hij was zo blut als een platgetrapte luis en zijn enige uitweg was een verhuis naar het buitenland. België leek hem de beste oplossing en zo kwam hij in Antwerpen terecht. Ook daar was hij niet veilig. De schuldeisers bleven hem achtervolgen. Ten einde raad solliciteerde hij bij de Vlaamse openbare omroep, de BRT, maar die weigerden zijn kandidatuur. Hij beschikte immers over geen enkel diploma. Zo woonde hij decennialang naamloos in het al even anonieme, aftandse Schipperskwartier, waar hij vruchteloos probeerde om de eindjes aan elkaar te knopen.

Johnny staat nog altijd in het portaal van het vier verdiepingen tellende appartementsgebouw. Hij rilt van het koude zweet dat

van zijn schouders naar zijn rug loopt. Hij scheurt de envelop open en kijkt verbaasd naar de hoofding. Onder een kleurrijk, stijlvol logo leest hij 'COSMOS EVENTS'. Hij zet zijn bril op het puntje van zijn neus en gaat vlug door de inhoud van de brief. Zijn oog valt op de alinea: 'De onderhandelingen met betrekking tot *HET LOT* zitten in een zodanig vergevorderd stadium, dat een spoedig onderhoud zich opdringt.' De brief is ondertekend door Leona Van Bakel, COO Cosmos Events. Bevend van ingehouden emotie en angst gaat hij de trap op en vraagt zich af of *HET LOT* uiteindelijk zijn *lot* en zijn toekomst gaat bepalen...